

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Štěpána Výborného a Karla Šimky v právní věci žalobce: **P. H.**, zastoupený JUDr. Martinem Stehlíkem, advokátem se sídlem Skrétova 1011/48, Plzeň, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Plzni**, se sídlem Jiráskovo náměstí 8, Plzeň, proti rozhodnutím ředitele žalované ze dne 15. 12. 2020, č. j. SZPI/AH410-47/2018 a č. j. SPZI/AH410-48/2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 7. 2023, č. j. 77 A 13/2021-199,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Opatřením ze dne 19. 12. 2011, č. P176-40589/11/D, žalovaná stanovila žalobci povinnost přeznačit potraviny s obchodním označením „Královské oplatky z Karlových Varů“ takovým způsobem, aby nepřipomínaly chráněný název „Karlovarské oplatky“. Žalovaná shledala, že název kontrolovaného výrobku obsahuje druhový výraz „oplatky“ a formulace „z Karlových Varů“ sděluje totéž jako výraz „Karlovarské“. Podobné si jsou i výrazy „Karlovarské“ a „Královské“, které při zběžném zhlédnutí obalu mohou vést spotřebitele k záměně. Toto opatření bylo potvrzeno rozhodnutím ředitele žalované ze dne 3. 1. 2012, sp. zn. AO425-2/2012

[2] Rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 18. 3. 2016, č. j. 5 A 31/2012-76 (dále jen rozsudek „sp. zn. 5 A 31/2012“), bylo rozhodnutí ředitele žalované ze dne 3. 1. 2012 zrušeno. Městský soud shledal důvodnou námitku, podle níž pouze část názvu používaného žalobcem připomínala chráněné zeměpisné označení „Karlovarské oplatky“. Označení „Královské oplatky“ není zaměnitelné s označením Karlovarské oplatky.

[3] Rozhodnutím ředitele žalované ze dne 10. 5. 2016, č. j. SZPI/AB417-9/2015 (dále jen „rozhodnutí ředitele žalované ze dne 10. 5. 2016“), byla opět žalobci stanovena povinnost přeznačit potraviny s obchodním označením „Královské oplatky z Karlových Varů“ tak, aby neevokovaly, že se jedná o oplatky nesoucí chráněné zeměpisné označení „Karlovarské oplatky“. Konkrétně bylo žalobci uloženo, aby odstranil nápis „z Karlových Varů“, obrázky karlovarských kolonád a dalších reálií z Karlových Varů a text o městu Karlovy Vary. Proti rozhodnutí ředitele žalované ze dne 10. 5. 2016 žalobce žalobu nepodal.

[4] Při kontrole dne 9. 11. 2017 žalovaná zjistila, že některé produkty vyráběné žalobcem nadále porušují chráněné zeměpisné označení Karlovarské oplatky. Konkrétně se jednalo o výrobky nazvané „Královské oplatky“ a „Lázeňské oplatky“. Podle závěrů žalované tyto oplatky nesplňovaly požadavky chráněného zeměpisného označení, protože jejich obaly obsahovaly prvky způsobivé vyvolat v průměrném spotřebiteli klamný dojem, že pochází z Karlových Varů. Těmito prvky bylo zejména vyobrazení Mlýnské či Tržní kolonády v Karlových Varech, jmen karlovarských pramenů a text o městu Karlovy Vary. Kontrolované produkty však byly vyráběny mimo území Karlových Varů (v Luhačovicích) a při jejich výrobě nebyla užitá vřídelní voda.

[5] Opatřením ze dne 9. 11. 2017, č. D060-40464/17/C, byl žalobci podle § 5 odst. 2 zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o SZPI“), uložena zákaz uvádění na trh v opatření specifikovaných potravin (lázeňských oplatků). Opatřením ze dne 9. 11. 2017, č. P085-41016/17/D, bylo žalobci podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona o SZPI nařízeno stáhnout v opatření specifikované potraviny (lázeňské oplatky) ze všech jeho provozoven.

[6] K odvolání žalobce ředitel žalované rozhodnutím ze dne 18. 12. 2017, č. j. SZPI/AA415-378/2017 a č. j. SZPI/AA415-379/2017, prvostupňová rozhodnutí ze dne 9. 11. 2017 zčásti ve výroku změnil (z důvodu vydání dodatku k protokolu o kontrole), shodně se správním orgánem I. stupně však žalobci uložil zákaz uvádění na trh uvedených potravin a rozhodl o jejich stažení z důvodu porušení čl. 12 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1151/2012, o režimech jakosti zemědělských produktů a potravin (dále jen „nařízení č. 1151/2012“).

[7] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 5. 3. 2020, č. j. 30 A 28/2018-154, zrušil rozhodnutí ředitele žalované ze dne 18. 12. 2017 pro vady řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že se ředitel žalované nedostatečným způsobem zabýval tím, co v žalobcově případě chráněné zeměpisné označení konkrétně obsahuje, tedy co zahrnuje a co je jím chráněno. Dále krajský soud vytkl žalované, že dostatečně nevypořádala námitku týkající se evropské ochranné známky registrované Evropským

pokračování

úřadem duševního vlastnictví a námitku porušení legitimního očekávání. Kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17. 3. 2021, č. j. 4 As 198/2020-51 (dále jen „rozsudek sp. zn. 4 As 198/2020“).

[8] Rozhodnutím ředitele žalované ze dne 15. 12. 2020, č. j. SZPI/AH410-47/2018, a č. j. SZPI/AH410-48/2018, byla opět změněna shora specifikovaná opatření ze dne 9. 11. 2017 z důvodu vydání dodatku k protokolu o kontrole, podstata uložených opatření však zůstala zachována. Ředitel žalované setrval na závěru, že kontrolované výrobky nesplňují požadavky chráněného zeměpisného označení „Karlovarské oplatky“, jsou ale s nimi srovnatelné, resp. lehko zaměnitelné, mimo jiné kvůli stejnému tvaru obalu a oplatek, obdobným variantám náplní a možnostem stejného způsobu prodeje (ohřívání).

[9] Žalobu žalobce proti těmto rozhodnutím ředitele žalované zamítl krajský soud nyní napadeným rozsudkem.

[10] Krajský soud konstatoval, že ředitel žalované oproti předcházejícím rozhodnutím vymezil, co na výrobcích postrádá ve vztahu ke specifikaci chráněného zeměpisného označení. Správní orgány žalobci nevytýkaly připomenutí chráněného zeměpisného označení, nýbrž uvedení nepravdivého nebo zavádějícího údaje o provenienci, který byl použit na vnitřním nebo vnějším obalu, resp. že byl použit obal, který mohl vyvolat mylný dojem o původu produktu. Pokud žalobce v Karlových Varech prodával oplatky, které na obalu nesly fotografie a popisky nejznámějších turistických cílů tohoto města společně s informacemi o místních pramenech a kolonádách, pak byl předpoklad vyvolání spojitosti s Karlovými Vary u průměrného spotřebitele zcela reálný. Obal je třeba hodnotit jako celek, takže pokud obrázek Mlýnské či Tržní kolonády zaujímal zhruba jednu třetinu celkové plochy čelní strany obalu a na pozadí čelní plochy se nacházel text s názvy karlovarských pramenů, nesla čelní strana výrobku na sobě natolik dominantní prvky, že mohly ve spotřebiteli vyvolat spojitost s městem Karlovy Vary a mylný dojem o provenienci.

[11] K další části žalobní argumentace krajský soud uvedl, že v případě správních řízení zahajovaných *ex officio* nemá podatel podnětu veřejné subjektivní právo, aby určité řízení bylo zahájeno, příp. aby kontrola byla provedena. Konkurenční výrobky a jejich obaly proto krajský soud blíže nezkoumal, neboť nebyly předmětem kontroly ani řízení před soudem.

[12] Krajský soud rovněž shledal, že žalobci na základě výsledku zápisového řízení před Evropským úřadem duševního vlastnictví nemohlo vzniknout žádné legitimní očekávání stran zákonnosti používání sporných obalů. Žalované nelze klást k tíži, že neiniciovala zrušení žalobcovy evropské ochranné známky k obalu posuzovaných výrobků.

II. Podání účastníků řízení

[13] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[14] Stěžovatel namítá, že se žalovaná dostačeným způsobem nezabývala tím, co v žalobcově případě chráněné zeměpisné označení konkrétně obsahuje, co zahrnuje a co jím je chráněno. Ředitel žalované také nezdůvodnil názorový posun v meritu věci. Jakýkoliv údaj evokující město Karlovy Vary (který je uveden na obalu oplatek) automaticky neevokuje předmětné chráněné zeměpisné označení. Průměrný spotřebitel si z obecné informace o Karlových Varech automaticky nevytvoří asociaci s chráněným zeměpisným označením „Karlovarské oplatky“. Na čelní straně obalu je nejvýraznějším prvkem text „Královské oplatky“, přičemž slovní prvky „Královské“ a „Karlovarské“ nejsou pro spotřebitele zaměnitelné.

[15] Žalovaná podle stěžovatele postupovala v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu. Na trhu se dlouhodobě vyskytují obaly výrobků, které nesplňují podmínky užití chráněného zeměpisného označení „Karlovarské oplatky“, a to bez jakýchkoliv překážek ze strany žalované. Postup žalované považuje stěžovatel za selektivní. Stěžovatel namítá, že krajský soud neprovedl jako důkaz „seznam konkurenčních výrobků předaných žalobci v roce 2017“.

[16] Stěžovatel uvádí, že informace o vřídelních pramenech je na obalu výrobku vytištěna na boční straně krabice v záklopce uzavírání, takže k této informaci se spotřebitel před rozbalením nedostane. Ředitel žalované tento argument v rozhodnutích nezohlednil, přestože ve svých předchozích vyjádřeních zastával zcela opačný názor. Stěžovatel opět upozorňuje na nekonzistentnost rozhodování žalované a její zjevně účelovou argumentaci. Názvy vřídelních pramenů jsou pak užity jako pozadí pro hlavní označení výrobků „Královské oplatky / Lázeňské oplatky“. Nejvíce čitelné je slovo „Pramen“, další text je částečně čitelný pouze po pečlivém a cíleném zkoumání. Průměrný spotřebitel u výrobku denní spotřeby nebude takto detailně obal prozkoumávat.

[17] Podle stěžovatele žalovaná v průběhu času zcela obrátila svůj názor na důvody porušování chráněného zeměpisného označení. Tvrzení žalované, že obrazové prvky nebyly předmětem dřívější kontroly, považuje stěžovatel za absurdní. Žalovaná nešetří práva stěžovatele, protože jej nutí opakovaně měnit shodné či podobné obaly, ovšem pokaždé z jiného důvodu.

[18] Stěžovatel podotýká, že Evropský úřad duševního vlastnictví nepovažoval stěžovatelem přihlašovanou ochrannou známku EU zahrnující sporný obal za zaměnitelnou s chráněným zeměpisným označením. Stěžovatel očekával, že obdobným způsobem bude obal posuzován dalšími orgány státní moci. Závěry žalované jsou v přímém rozporu s názorem Evropského úřadu duševního vlastnictví. Krajský soud význam přezkoumání Evropským úřadem duševního vlastnictví bagatelizuje. Žalovaná mohla podat na Evropském úřadu duševního vlastnictví návrh na prohlášení uvedené ochranné známky EU za neplatnou, což neučinila.

[19] Žalovaná ve vyjádření ke kasací stížnosti nesouhlasí, že by ředitel žalované vydal totožná rozhodnutí bez jakékoli změny.

[20] K námitce legitimního očekávání a nedostatečného odůvodnění změny rozhodovací praxe žalovaná nesouhlasí se stěžovatelem, že mu v roce 2012 schválila přeznačení obalu.

pokračování

Označení daných výrobků nikdy neschválila a skutečnost, že žalovaná neměla výhrady k tehdejšímu přeznačení obalů, nelze považovat za schválení jejich nové podoby. Karlovarské reálie nebyly v původním řízení v roce 2012 vůbec posuzovány.

[21] Žalovaná má za to, že zcela jednoznačně ve svých rozhodnutích uvedla, které prvky označení výrobků stěžovatele neodpovídají specifikaci pro chráněné zeměpisné označení „Karlovarské oplatky“. Žalovaná setrvává na názoru, že samotný zápis evropské ochranné známky nevylučuje možný rozpor s chráněným zeměpisným označením při jejím užívání.

[22] Žalovaná navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[23] V replice na vyjádření žalované stěžovatel setrvává na dříve předestřené argumentaci. Opakuje, že žalovaná provádí kontroly na dodržování chráněného zeměpisného označením u ostatních subjektů zcela minimálně. Setrvává také na námitce porušení legitimního očekávání a nesouhlasí, že obrazové prvky nebyly při kontrole v roce 2012 předmětem kontroly. Žalovaná nešetří práva stěžovatele, pokud jej nutí opakovaně měnit shodné či podobné obaly, ovšem pokaždé z jiného důvodu (nejprve z důvodu slovního označení, poté z důvodu obrazových prvků). Žalovaná nebyla dodnes schopna relevantně vysvětlit svůj názorový posun, kdy nejprve na obalech vadily pouze textové části. Stěžovatel opakuje, že Evropský úřad duševního vlastnictví dodnes předmětnou ochrannou známku EU nepovažuje za konfliktní s chráněným zeměpisným označením.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[25] Kasační stížnost není důvodná.

[26] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit.

[27] Za nepřezkoumatelné (pro nedostatek důvodů) lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného

rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85).

[28] Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný nepovažuje. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami byl krajský soud při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Nesouhlas stěžovatele s vyřčenými závěry nelze zaměňovat s nepřezkoumatelností rozsudku. Stěžovatel ostatně ani konkrétní důvody, pro které považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, neuvádí, nýbrž s vyřčenými závěry krajského soudu věcně polemizuje. Již proto nemohl kasační soud shledat námitku nedostatečného odůvodnění napadeného rozsudku důvodnou; s rozsudkem postrádajícím důvody rozhodnutí by nemohl stěžovatel věcně polemizovat. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak naplněn není.

[29] K věci samé Nejvyšší správní soud předesílá, že obdobnými námitkami se již zčásti zabýval v rozsudku sp. zn. 4 As 198/2020 a také v rozsudku ze dne 16. 7. 2024, č. j. 10 As 88/2024-51 (dále jen „rozsudek sp. zn. 10 As 88/2024“), v němž byla posuzována zčásti obdobná argumentace téhož stěžovatele ve věci chráněného zeměpisného označení „Karlovarské trojhránky“. Kasační soud se s dříve vyřčenými závěry ztotožňuje, a proto z nich bude vycházet.

[30] Podle čl. 13 odst. 1 písm. c) nařízení č. 1151/2012 jsou zapsané názvy chráněny proti jakémukoli jinému nepravdivému nebo zavádějícímu údaji o provenienci, původu, povaze nebo základních vlastnostech produktu, který je použit na vnitřním nebo vnějším obalu, na reklamních materiálech nebo na dokladech týkajících se daného produktu, jakož i proti použití obalů, které by mohly vyvolat mylný dojem, pokud jde o původ produktu.

[31] Systém ochrany chráněného označení produktu a chráněného zeměpisného označení má zajistit spotřebitelům, že produkty, jejichž zapsaný název je chráněn, mají z důvodu, že pocházejí z určité zeměpisné oblasti, určité zvláštní vlastnosti, a tudíž skýtají záruku jakosti, která je dána jejich zeměpisným původem, s cílem umožnit zemědělským subjektům zajistit si vyšší příjmy díky skutečnému úsilí o zlepšení jakosti a zabránit tomu, aby třetí osoby neoprávněně těžily z dobré pověsti vyplývající z jakosti těchto produktů (viz rozsudky Soudního dvora EU ze dne 14. 9. 2017, č. C-56/16 P, věc EUIPO v. Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto, bod 82, či ze dne 20. 12. 2017, č. C-393/16, věc Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, bod 38). Za účelem posouzení, zda dochází k porušení chráněného zeměpisného označení, je třeba jednak vycházet z vnímání průměrného, běžně informovaného a přiměřeně pozorného a obezřetného evropského spotřebitele (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 7. 6. 2018, č. C-44/17, věc Scotch Whisky Association, bod 47) a jednak zohlednit všechny relevantní faktory projednávaného případu, včetně způsobů, jakými jsou dotčené produkty prezentovány veřejnosti a uváděny na trh, jakož i skutkový kontext (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 4. 12. 2019, č. C-432/18, věc Consorzio Tutela Aceto Balsamico di Modena, bod 25).

[32] V projednávané věci panuje spor o to, zda stěžovatelem vyráběné lázeňské oplatky porušují chráněné zeměpisné označení „Karlovarské oplatky“. Strany se shodnou, že kontrolované potraviny (oplatky) nebyly vyrobeny v Karlových Varech a při jejich výrobě

pokračování

nebyla použita vřídelní voda. Stejně tak není spor o to, že stěžovatelovy oplatky se svým vzhledem i způsobem podávání (včetně ohřívání) „Karlovarským oplatkám“ podobají. Sporným však zůstává, zda stěžovatel nabízí své oplatky v obalech, které svým zjevem evokují v průměrném spotřebiteli, že se jedná o „Karlovarské oplatky“, přestože parametry tohoto chráněného zeměpisného označení nespĺňují.

[33] Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatel uváděl na trh lázeňské oplatky s názvem „Lázeňské oplatky“ či „Královské oplatky“ v obalu, jemuž dominovalo vyobrazení obecně známých karlovarských památek (Mlýnská kolonáda nebo Tržní kolonáda). Zároveň byly na obalu (buť v pozadí a nikoli výrazně) vyjmenovávány jednotlivé karlovarské lázeňské prameny a na boční straně některých krabic byl uveden menším písmem text: „nechte se unést podmanivou vůní tradičních lázeňských oplatek z Karlových Varů (...)“, případně v záklopce některých potravin byly vyjmenovány jednotlivé karlovarské prameny. Uvedené skutečnosti dle kasačního soudu potvrzují závěry žalované, že nabízené oplatky mohly být průměrným spotřebitelem snadno zaměnitelné s chráněným zeměpisným označením „Karlovarské oplatky“. V daném případě mohl stejný tvar obalu i oplatek spolu se zobrazením některých dominant Karlových Varů podle kasačního soudu v průměrném spotřebiteli vyvolat domněnku, že na produkt stěžovatele se vztahuje chráněné zeměpisné označení „Karlovarské oplatky“. Jakkoli některé části obalu odkazující k lázeňskému městu Karlovy Vary (především seznam vřídelních pramenů) byly hůře viditelné a čitelné, celková podoba obalu ke Karlovým Varům zjevně odkazovala a v průměrném spotřebiteli mohla evokovat, že prodávané oplatky pochází z Karlových Varů. Nejedná se o domněnky, nýbrž o objektivní a souhrnné hodnocení všech informací uvedených na hodnocených obalech. Kasační soud souhlasí se stěžovatelem, že jakýkoliv údaj evokující město Karlovy Vary, který by byl uveden na obalu oplatek, by automaticky nemusel v průměrném spotřebiteli vyvolat domněnku, že produkt spadá pod chráněné zeměpisné označení „Karlovarské oplatky“, v daném případě však souhrn všech skutečností vedl k opačnému závěru. Jestliže stěžovatel tvrdí, že některý text spotřebitel spatřil až po rozbalení výrobku, tak shora citovaný čl. 13 odst. 1 písm. c) nařízení č. 1151/2012 zapovídá použití zavádějícího údaje rovněž na vnitřním obalu produktu. Umístění textu na vnitřní straně obalu tedy není významné, obzvláště jestliže vnější podoba obalu jednoznačně evokovala odkaz na město Karlovy Vary a na chráněné zeměpisné označení „Karlovarské oplatky“.

[34] Pro úplnost kasační soud ve shodě s rozsudkem sp. zn. 10 As 88/2024 doplňuje, že žalovaná nevytýkala stěžovateli připomenutí chráněného zeměpisného označení, nýbrž uvedení nepravdivého nebo zavádějícího údaje o provenienci na vnitřním nebo vnějším obalu produktu. Právě tento aspekt mohl vyvolat mylný dojem o původu produktu. Žalovaná jednoznačně vysvětlila, že jde o rozpor mezi vzhledem obalu a jeho obsahem (viz s. 11, resp. 13 rozhodnutí ředitele žalované). Ředitel žalované rovněž dostatečným způsobem vymezil, co v daném případě chráněné zeměpisné označení konkrétně obsahuje, co zahrnuje a co jím je chráněno. Ředitel žalované veškeré tyto skutečnosti ve svých rozhodnutích popsal a na základě nich dospěl k závěru, že posuzované lázeňské oplatky evokovaly v průměrném spotřebiteli domněnku, že se jedná o produkt chráněného zeměpisného označení „Karlovarské oplatky“, čímž došlo k porušení čl. 13 odst. 1 písm. c) nařízení č. 1151/2012. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že nelze hodnotit jednotlivé prvky obalu odděleně, jelikož

tvoří jeden celek, který stěžovatel prezentuje a spotřebitel vnímá. S ohledem na místní souvislosti bylo zcela reálné, že si průměrný spotřebitel vytvoří spojitost mezi místem distribuce a místem původu, k čemuž přispěly grafické prvky na obalu.

[35] K námitce nejednotného postupu žalované vůči konkurenčním subjektům a tvrzením o šikanózním jednání ze strany žalované se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku sp. zn. 10 As 88/2024, v němž uvedl, že stěžovatel nemá veřejné subjektivní právo, aby s jiným subjektem bylo zahájeno obdobné řízení jako s ním samým týkající se možného porušení čl. 13 odst. 1 písm. c) nařízení č. 1151/2012. Také nemůže dovozovat, že zůstalo-li obdobné jednání, jako bylo to jeho, v případě jiné osoby nepostíženo, nemůže být postižen ani on sám. V tomto smyslu se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 413/2017-39, bod 19, dle kterého „nelze dovozovat, že by legitimní očekávání vyvěralo z pouhého ‚mlčení‘ veřejné správy, resp. z její nečinnosti v oblasti postihování deliktního jednání. Správní orgán tím, že určité jednání ponechává bez postihu, byť je k jeho sankcionování vybaven potřebnými pravomocemi, takové jednání bez dalšího neaprobuje jako správné a souladné se zákonem.“ Je tedy na úvaze správního orgánu, zda zahájí správní řízení z moci úřední, či nikoli; tato úvaha odráží jak aktuální stav poznání skutkového stavu plynoucího z podkladu, jenž je správnímu orgánu v tu chvíli k dispozici, tak reálné možnosti správního orgánu příslušný počet řízení kapacitně zvládat. Kasační soud ve shodě s rozsudkem sp. zn. 10 As 88/2024 dodává, že stěžovatel nemohl na základě tvrzené činnosti (nebo nečinnosti) žalované spoléhat na „bezvadnost“ svého počínání, nebo naopak očekávat postih jiné osoby. V posuzované věci nelze seznat ani určitou ustálenou správní praxi žalované, na kterou by se stěžovatel mohl spoléhat a dovozovat z ní své legitimní očekávání.

[36] Krajský soud proto ani nepochybil, jestliže neprovedl stěžovatelem navrhované důkazy k prokázání nejednotnosti rozhodování žalované. Kasační soud opakuje, že stěžovatel nemá veřejné subjektivní právo, aby s jiným subjektem bylo zahájeno obdobné řízení jako s ním samým, a z nezahájení řízení v jiných, dle jeho tvrzení v obdobných, věcech mu nemohlo vzniknout legitimní očekávání, že nebude posuzován soulad jím vyráběných lázeňských oplatků s chráněným zeměpisným označením „Karlovarské oplatky“. Důkazy, které měly prokazovat nejednotný postup žalované, nemohly být pro právní hodnocení stěžovatelovy věci významné, takže jejich provedení bylo nadbytečné.

[37] V další kasační námitce stěžovatel tvrdí, že žalovaná v průběhu času zcela obrátila svůj názor na důvody porušování předmětného chráněného zeměpisného označení, aniž by své závěry řádně odůvodnila. Kasační soud se však shoduje s krajským soudem, že ředitel žalované na s. 16-18, resp. 14-16 napadených rozhodnutí odůvodnil tvrzený posun v názoru na označení stěžovatelových výrobků. Ředitel žalované výslovně uvedl, že při kontrole z roku 2012 se zaměřil toliko na slovní vyjádření názvu výrobku „Královské oplatky z Karlových Varů“, aniž by hodnotil ostatní části označení předmětných výrobků. Ty byly posuzovány až po vydání rozsudku městského soudu sp. zn. 5 A 31/2012, který vyloučil, aby bylo za rozporné s chráněným zeměpisným označením považováno samotné slovní spojení „Královské oplatky“.

[38] Kasační soud ve shodě s krajským soudem k této kasační námitce dále zdůrazňuje, že již z rozhodnutí ze dne 10. 5. 2016, č. j. SZPI/AB417-9/2015, které žalobce nenapadl žalobou, muselo být žalobci zřejmé, že vizuální podoba obalů jeho produktů je žalovanou

pokračování

považována za rozpornou s čl. 13 odst. 1 písm. c) nařízení č. 1151/2012. Takto také Nejvyšší správní soud již v rozsudku sp. zn. 4 As 198/2020 uvedl, že jakkoli žalovaná původně považovala za porušení chráněného zeměpisného označení pouze užití výrazu „Královské oplatky z Karlových Varů“, nikoliv fotografií karlovarských kolonád (k nimž se v rozhodnutí nijak nevyjádřila), tak v novém rozhodnutí z roku 2016 již není zmiňována problematičnost výrazu „Královské oplatky“, avšak nově je zpochybněno užití fotografií karlovarských kolonád a příslušných popisků evokujících karlovarský původ výrobků. Tento postup nemůže být *a priori* zapovězen, přestože kasační soud souhlasí se stěžovatelem, že již v původním řízení žalované nic nebránilo věc posoudit také s ohledem na vizuální provedení obalu. Stěžovatel má rovněž pravdu, že žalovaná v rámci kontrolní činnosti nemůže jednat svévolně a nesmí vůči kontrolovanému subjektu postupovat šikanózně. V posuzované věci však kasační soud nenachází žádné konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že by postup žalované byl v rozporu se zásadou proporcionality a šetření právní jistoty.

[39] Nejvyšší správní soud opakuje, že původní posouzení produktu stěžovatele z hlediska oprávněného použití jeho názvu nevyklučovalo, aby žalovaná následně posoudila také další aspekty prezentace sporného produktu. Ve sporu ohledně užití slovního spojení „Královské oplatky“ žalovaná posuzovala soulad tohoto označení s čl. 13 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1151/2012, v nyní posuzovaném případě, založeném na vizuální stránce obalu, hodnotila stěžovatelův produkt z hlediska čl. 13 odst. 1 písm. c) nařízení č. 1151/2012. Žalovaná tedy v obou případech věc posuzovala na základě různých skutečností a jiných ustanovení právních předpisů. Postup žalované tedy dle Nejvyššího správního soudu nebyl šikanózní a nezasáhl do legitimního očekávání stěžovatele, neboť z postupů správních orgánů při dřívější kontrole nemohl legitimně dovodit, že žádné jiné prvky jím prodáváného produktu než jeho název nebudou posuzovány z hlediska možného porušení chráněného zeměpisného označení. Navíc nelze přehlížet již výše uvedené, že stěžovateli byla již rozhodnutím ředitele žalované ze dne 10. 5. 2016 uložena obdobná povinnost.

[40] Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou ani námitku, že v rozhodnutích ředitele žalované citované rozsudky krajských soudů nejsou pro posouzenou věc relevantní. Jakkoli lze souhlasit se stěžovatelem, že konkrétní skutkové okolnosti odkazovaných případů byly zásadně odlišné, tak uvedené nic nemění na použitelnosti obecných závěrů o předvídatelnosti postupu správních orgánů a zásadě legitimního očekávání. Ředitel žalované svou argumentaci podepřel odkazem na tyto obecně platné závěry citovaných rozsudků, pro které nejsou konkrétní skutkové a právní okolnosti tehdy projednávaných věcí významné. Ostatně ani stěžovatel obecnou platnost vyřčených závěrů nezpochybňuje.

[41] V poslední kasační námitce stěžovatel namítá, že krajský soud a správní orgány nesprávně posoudily, že ochrannou známkou EU č. 16789729, jejímž je vlastníkem, tvoří jeden ze závadných obalů.

[42] Nejvyšší správní soud k této námitce předesílá, že ochrana známkoprávní a ochrana prostřednictvím zeměpisného označení jsou dva různé instituty, které obtoží vedle sebe a nelze je zaměňovat. Oba mají své funkce: zeměpisné označení ukazuje na oblast, z níž zboží pochází, zatímco ochranná známka plní funkci rozlišovací, ochrannou a propagační

(viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014, č. j. 2 As 65/2014-53). Ke stejnému závěru dospěl také Městský soud v Praze v rozsudku sp. zn. 5 A 31/2012, dle něhož se zapsaná ochranná známka nestává „nedotknutelnou“ a může se ocitnout v kolizi s chráněným zeměpisným označením. Městský soud výslovně uvedl, že „výlučné právo užívat ochrannou známku vyjadřuje ochranu, kterou její vlastník požívá mezi ostatními poskytovateli výrobků, ale nikoli vynětí takového vlastníka z dosahu dalších systémů ochrany označení výrobků. To, že se každý může u příslušného soudu domáhat, aby bylo zakázáno užívat zapsané označení (tj. označení původu nebo zeměpisné označení) pro srovnatelné zboží, které nesplňuje podmínky pro užívání označení původu či zeměpisného označení, a aby takové zboží bylo staženo z trhu, nijak nevylučuje pravomoc SZPI bdít nad dodržováním práv osob, jimž svědčí ochrana označení původu nebo zeměpisného označení, a přijímat v tomto směru opatření proti těm, kteří tato práva porušují. Konkurence soukromoprávních a veřejnoprávních prostředků právní ochrany není překvapivá právě v této oblasti, v níž se prolíná ochrana duševního vlastnictví s ochranou práv spotřebitelů.“

[43] V tomtéž rozsudku, jak připomněl také rozsudek sp. zn. 10 As 88/2024, městský soud rovněž uvedl, že „i pokud by úřad [Úřad průmyslového vlastnictví] při zkoumání přihlášky ochranné známky pochybil a zapsal známku, která např. připomíná zapsané chráněné zeměpisné označení, neztrácí tím inspekce pravomoc ke kontrole a k tomu, aby majiteli takové ochranné známky uložila opatření mířící k ochraně zapsaného chráněného zeměpisného označení“. Nadto městský soud konstatoval, že Úřad průmyslového vlastnictví „zkoumá potenciální klamavost ochranné známky co do zeměpisného původu pouze v obecné rovině – tedy nezjišťuje, zda se oplatky, pro něž si žalobce přihlásil ochrannou známku, skutečně vyrábějí v Karlových Varech [jak to naopak činí inspekce při postupu podle § 3 odst. 1 písm. f) zákona o SZPI]“.

[44] S uvedeným se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, přičemž stejné závěry se uplatní také pro registraci ochranné známky Evropským úřadem duševního vlastnictví. Registrace ochranné známky v první řadě plní funkci rozlišovací, ochrannou a propagační, aniž by registrační (národní či evropský) úřad zkoumal konkrétní okolnosti produktu, k němuž se ochranná známka vztahuje. Jakkoli lze přisvědčit stěžovateli, že registrační úřad *ex officio* zamítne přihlášku ochranné známky EU, která porušuje práva k zeměpisnému označení, tak v tomto hodnocení úřad důkladně neposuzuje veškeré aspekty spojené s označením výrobku a jeho kolizi s chráněným zeměpisným označením. Touto pravomocí disponuje následně až žalovaná, která může i u registrovaných ochranných známek zkoumat, zdali nejsou v rozporu s čl. 13 nařízení č. 1151/2012. Uvedenému odpovídá průběh registrace stěžovatelovy ochranné známky, jejíž souhrn je součástí správního spisu. Z průběhu registrace nevyplývá, že by evropský úřad zkoumal soulad registrované známky s ochranou zeměpisného označení, respektive že by se v konkrétní rovině zabýval možným konfliktem zapisované ochranné známky s chráněným zeměpisným označením „Karlovarské oplatky“. Ochrannou známku zjevně zapsal i přes její rozpor s chráněným zeměpisným označením, neboť o možném konfliktu nevěděl a s ohledem na absenci námitek třetích osob stěží vědět mohl.

[45] Jestliže se stěžovatel dovolává principu souladu postupů správních orgánů, připomíná kasační soud, že samo nařízení č. 1151/2012 umožňuje, aby ochranné známky zapsané v rozporu s chráněným zeměpisným označením a s čl. 13 téhož nařízení byly prohlášeny za neplatné (čl. 1 odst. 1 druhý pododstavec). A stejně tak čl. 59 nařízení č. 2017/1001,

pokračování

o ochranné známce Evropské unie, stanoví, že ochranná známka EU se prohlásí za neplatnou, pokud byla zapsána v rozporu s čl. 7, dle něhož se do rejstříku mimo jiné nezapíší ochranné známky, jež jsou ze zápisu vyloučeny podle unijních nebo vnitrostátních právních předpisů, které poskytují ochranu označením původu a zeměpisným označením [čl. 7 odst. 1 písm. j) citovaného nařízení]. Právní předpisy tedy předvídají možnost zjištění, že zápis ochranné známky je (či již byl v době zápisu) v rozporu s ochranou zeměpisného označení. Jestliže tedy může být registrace ochranné známky zpětně prohlášena za absolutně neplatnou z důvodu její kolize s chráněným zeměpisným označením, o to spíše nevystavuje registrace jejímu držiteli *bianco šek*, že možná kolize nebude zkoumána dotčenými národními správními orgány na úseku ochrany chráněného zeměpisného označení. Registrací evropské ochranné známky není vyloučena možnost, aby žalovaná posoudila soulad stěžovatelových produktů, včetně jejich obalů, s chráněným zeměpisným označením. Pro posouzení věci je konečně bez významu, že žalovaná nepodala na evropském registračním úřadu návrh na prohlášení uvedené ochranné známky EU za neplatnou. Možné prohlášení neplatnosti evropské ochranné známky nebylo nezbytným předpokladem pro přezkum, zdali stěžovatelem nabízené produkty nekolidují s chráněným zeměpisným označením. Prohlášení ochranné známky za neplatnou představuje jiné správní řízení vedené jiným správním orgánem.

IV. Závěr a náklady řízení

[46] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[47] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná sice měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2024

Eva Šonková
předsedkyně senátu